

rosaria

2-maandelijks GRATIS uitgave van
de 'gemengde groep' van de
N.V.I.H. COC, afdeling Zwolle.
5e jaargang, nr. 3; mrt./april '87

GESPREKSAVOND

• De Nederlandse vereniging tot
integratie van homosexualiteit
COC neemt het initiatief tot op-
richting van een praatgroep van
en voor homofiele jongeren uit
Zwolle en omgeving. De eerste
gespreksavond vindt plaats op
woensdag 15 december. Inlichtin-
gen: telefoon 05200-41308, bij geen
gehoor 055-233249.

← december 1976

↘ december 1986

tel van
Jan + Henny

10 jaar COC-Zwolle

historie coc zwolle

Het COC-Zwolle bestaat tien jaar.

Hoe ontstond het Zwolse COC en wat werd er in de beginjaren zoal gedaan?

De redactie was benieuwd en neusde wat in oude archieven. Ook had zij een gesprek met drie mensen van-het-eerste-uur, te weten Henny, Henk-Jan en Carlo.

Hieronder een beeld van -met name- de beginjaren van het COC-Zwolle:

In 1976 is het allemaal begonnen. Marinus, COC-er in Zwolle, had het idee opgevat een praatgroep voor homoseksuelen op te starten. Hij stapte naar de COC-werkgroep in Deventer, waar het initiatief met groot enthousiasme werd begroet. De Deventer groep bracht Marinus in kontakt met Zwols COC-er Jan, Jan bracht Marinus in kontakt met Henny en zo werd COC-Zwolle geboren. De werkgroep in Deventer kende Jan van activiteiten op homo-gebied in Zwolle, o.a. door het organiseren van een stand in '72 (zie hiervoor het artikel van Jan Boonstra, 'Zwolle vóór het COC', elders in deze ROSARIA).

Mét mensen uit Deventer en Apeldoorn gingen deze drie om de tafel zitten, wat resulteerde in aankondigingen via persberichten, huisartsen en pastores, dat er een praatgroep 'voor homofiele jongeren' zou starten.

Op 12 december werd de praatgroep een feit; er werd gestart met 12 (mannelijke) personen. De eerste avond was er nog begeleiding vanuit Deventer en Apeldoorn, daarna werd verder gedraaid onder begeleiding van Marinus, Henny en Jan. Het gemeleerde gezelschap kwam twee-wekelijks bij elkaar in huiskamerbijeenkomsten. Een aantal mensen had zich voornamelijk ingeschreven om vanuit de praatgroep 'iets te gaan doen' met hun homoseksualiteit, actief te worden. Voor Henk-Jan en Carlo gold dit zeker.

Hoewel de uitgangspunten van de deelnemers nogal verschilden, werd er wel degelijk als praatgroep gewerkt. Voorgestelde gesprekstema's waren onder

andere: relatieproblemen, discriminatie, bespreekbaar maken van homoseksualiteit, seksuele problematiek, uitwisselen van ervaringen met betrekking tot maatschappij, familie, vrienden, werk en onderzoek naar mogelijkheden voor activiteiten.

Een praatgroep begeleiden, dat doe je tegenwoordig niet even zomaar; toen echter wel. Gespeend van elke ervaring en kennis van zaken, maar mét groot enthousiasme, werden de huiskamerbijeenkomsten gehouden. 'We deden maar iets', aldus Henny. Dat leidde soms tot misverstanden: Carlo, vooral in de praatgroep om actief te worden, vertelde bijvoorbeeld geen problemen te hebben. Henny echter vond dat Carlo wél problemen had en na een ondervraging over zijn vrijheid naar vrienden toe met betrekking tot zijn homoseksualiteit, reageerde Henny dan ook triomfantelijk met 'zie je wel, je hebt wél problemen'.

De praatgroep draaide een jaar. Een aantal mensen wilde al snel meer dan alleen een praatgroep en na afloop van de groep werd met een aantal begonnen als werkgroep COC-Zwolle. De eerste 'actie' bestond uit het organiseren van een nieuwe praatgroep. De respons op de oproepen was zó groot, dat er gelijk met twee groepen gestart kon worden. Daarnaast werden voorbereidingen getroffen voor een stand, er werden folders gemaakt, publiciteit gegeven en er kwamen telefoonnummers van enkele actievelingen beschikbaar, zodat de telefonische opvang kon beginnen.

In het najaar van '77 werd contact gezocht met andere organisaties die zich (ook) met homoseksualiteit bezig hielden, zoals de pastorale werkgroep 'de Kring' van pater van Rijn, de societeit 'de Peperbuskelder', de N.V.S.H. en de lesbische vrouwengroep 7152. De laatste groep liet, ondanks herhaalde verzoeken om contact, pas na twee jaar wat van zich horen.

De bedoeling van de kontakten met de andere groepen, was vooral duidelijk maken dát het COC er was en wát het COC was. Daarnaast konden mogelijkheden gezocht worden in welke vorm er eventueel samengewerkt kon worden en waarin het COC duidelijk iets anders te bieden had. De doelstellingen van de diverse groepen bleken al snel nauwelijks overeen te komen met die van het COC, zeker waar het de wens betrof naar buiten te treden.

De samenwerking met de pastorale werkgroep en de N.V.S.H. kreeg vorm in het gezamenlijk voorlichting geven. Voor het COC waren vooral de kontakten die pater van Rijn en de N.V.S.H. hadden, belangrijk: de pater en Mimi Beekhuizen van de N.V.S.H. hadden een jarenlange ervaring in het voorlichtingswerk. Naast het gezamenlijk voorlichting geven werden mensen doorverwezen naar de groepen: de pater, zelf al jaren lid van het COC, verwees mensen door naar het COC en het COC deed datzelfde met mensen die met geloofsproblematiek kampten.

De samenwerking in de voorlichtingsgroep heeft tot eind '85 geduurd, vanaf die tijd heeft het COC een eigen voorlichtingsgroep.

Was de samenwerking met 'de Kring' en de N.V.S.H. uitstekend, met de societeit 'de Peperbuskelder' was het haat en nijd. Deze groep voelde zich kennelijk behoorlijk bedreigd door de kersverse Zwolse COC-groep. De doelstelling van de societeit was het ééns per twee weken houden van een café- en dansavond op zaterdagavond in de kelder van de peperbustoren. Deze ruimte werd gebruikt door allerlei groepen als ontmoetings-, klup- en verenigingsruimte. De societeit 'de Peperbuskelder' stond ingeschreven als 'damclub', zodat er officieel naar buiten toe geen gelazer zou ontstaan. De kelder was eigendom van de kerk. Pastoor Bos, die iets wilde doen voor homoseksuelen, had de konstruktie van damclub bedacht. De peperbusgroep was bang dat het COC hun klanten zou afpikken, ofschoon het werkgroepje wat net was ontstaan, helemaal geen soos had. Er werden steeds weer allerlei spookverhalen verteld over het COC. Het van de daken schreeuwen dat je homo was, nou, dat kón toch niet?, dat soort verhalen.

In '78 werd begonnen met het huren van de café-ruimte van jongerencentrum Salvador. Eens per twee weken werd een soos gehouden, op dinsdagavond. De eerste dinsdag werden braaf de luiken voor de ramen gesloten, zodat er geen inkijk was. Diezelfde avond kwam daar echter zoveel kommentaar op ('waar is het open karakter van het COC?'), dat ze vanaf de tweede dinsdag open waren en dat is zo gebleven tot de laatste avond in Salvador, in november

'86. Alleen op de zaterdag-swingavonden werden de lui-ken gesloten, maar dat had te maken met het indammen van de geluidsoverlast. Het COC was 'open' en bleef dat ook. De soosavonden liepen als een trein en na een half jaar werd overgegaan op een wekelijkse soos, iedere dinsdag-avond. Er kwamen zeker zo'n 60 mensen per avond, voor- namelijk mannen. De 'peperbusklik' reageerde aanvanke-lijk nieuwsgierig op de soos en kwam regelmatig. Op een gegeven moment bleven ze weg. Aanleiding hiervoor was waarschijnlijk dat ze niet genoemd werden in een pers-bericht dat het COC had doen uitgaan, een persbericht over voorlichting. Het COC volstond met het noemen van 'de Kring' en de N.V.S.H., zij waren immers de enigen die met het COC iets deden aan voorlichting. De 'harde kern' van de Peperbussocieteit was des duivels, het COC zich van geen kwaad bewust. Natuurlijk broeide er veel meer; het openlijk naar buiten treden van het COC en het ondernemen van allerlei activiteiten, het zal allemaal wel kwaad bloed hebben gezet.

Ondertussen breidde de groep zich gestaag uit en het 'werk' werd steeds professioneler. Introductie in de soos werd van meet af aan gedaan, er werden voorlich-tingen gegeven, er werd getraind in activiteiten als voorlichting, praatgroepen begeleiden, hulptelefoon en introductie doen. In '78 werd de eerste COC-infostand gehouden op de Diezerstraat. De werkgroep deelde spraak-makende folders uit aan het winkelende publiek; iedereen die langs kwam werd een folder in de handen geduwd: mannen, vrouwen, kinderen en zelfs baby's, iedereen moest de blijde boodschap lezen. De straat lag dan ook in een mum van tijd vol met de info-folders. De werk-groep voelde zich bijzonder verantwoordelijk voor het 'gebeuren' (net geleerd op een training), getuige het feit dat aan het eind van de middag de hele Diezer-straat werd nagelopen om alle op de grond liggende folders weer braaf op te rapen. Echt een voorbeeldige werkgroep. 'Vreselijk netjes', aldus Henny.

In '79 werd de werkgroep 'ouders van homoseksuele kinderen' opgericht door twee jonge en in ieder geval kinderloze flikkers van het COC. Men vond pater van Rijn en Mimi Beekhuizen (deze laatste als moeder van een homo-

zoon) bereid de werkgroep voort te zetten en de opstarters trokken zich daarop terug. De werkgroep bestaat nog steeds en wordt nog immer gekoördineerd door de onovertroffen Mimi.

In datzelfde jaar kwamen er vier stagiaires van de Sprankel een zogenaamde anuffelatage doen bij het COC. Drie (hetero-)dames en één heer liepen overal in mee en aan het eind van hun stage werd door hen besloten een enquête over homoseksualiteit te houden in de trein. Gewapend met een uitgebreide vragenlijst en een foto van twee elkaar zoenende flikkers (Marinus en Henny) werd een kris-kras-meer-mans-dag-kaart of zoiets gekocht en vervolgens op één dag heel Nederland doorgereisd. Er werd hard gewerkt: maar liefst 450 mensen werden ondervraagd. Uit de antwoorden bleek een uitzonderlijke tolerantie t.o.v. homo's. Hoeveel echijn daarin zat, bleek meestal ras na de laatste vraag; bij die vraag werd de foto getoond met het verzoek om commentaar. Veel van de 'tolerante' treinreizigers(sters) bleek dit toch wel te ver te gaan (twee jongemannen met de lippen op elkaar, geen bloot, geen geilheid, heel braaf), homoseksualiteit, best, maar dan (blijkbaar) binnenskamers. Wat ook vermeldenswaard is, is dat 5% van de mensen in de trein spontaan vertelde zelf homo te zijn. Leuk voor de statistieken.

Ook in '79 kwamen de eerste vrouwen in de werkgroep. De eerste was Yfke, snel daarop volgden Jenny, Klaartje en anderen. Een jaar later werd een aparte vrouwengroep binnen het COC een feit. De activiteiten vonden plaats in 'Jamina', gekraakt door en in beheer van het vrouwenhuis. (Over het wel en wee van de vrouwengroep: zie de artikelen van Jenny en An elders in dit nummer).

De werkgroep ontwikkelde zich voortvarend en in 1982 kreeg COC-Zwolle de status van afdeling. Intussen waren er een aantal werkgroepen bijeengekomen binnen het COC. De gemengde groep en de vrouwengroep opereerden onafhankelijk van elkaar en in verschillende ruimten (Salvador en Jamina).

In dit artikel beperken we ons tot de gemengde groep. Er kwam in '81 een activiteitengroep, die bijzonder actief was; festivals, film, theater, thema-avonden en

akties stonden regelmatig op het programma en binnen deze groep werd ook het afdelingsblad geboren. Later werd het afdelingsblad een aparte werkgroep binnen het COC-gemengd en de naam van het blad veranderde in ROSA-RIA. Orpheus en een 30-plus groep kregen een plaatsje binnen het COC en er kwam een jongerengroep in '85, die met veel vaart en enthousiasme aan het werk ging, wat onder andere resulteerde in het realiseren van een video- en tentoonstellingeprojekt (i.s.m. andere COC-jongerengroepen).

De 'hulpverleningstak' werd na een paar jaar gesplitst in drie aparte groepen: introductie, telefoon/konsult en praatgroepen/introweekends. Jaarlijks wordt getraind door deze mensen, jaarlijks wordt een 'introweekend' georganiseerd voor mensen die nog niet zo lang met hun homoseksualiteit bezig zijn, twee keer per jaar start er een praatgroep voor mannen (de vrouwengroep organiseert ook twee praatgroepen -voor vrouwen- per jaar) en de hulptelefoon en de introductie op de soos voorziet in een grote behoefte. Kortom: er wordt een berg werk verzet voor deze (helaas onderbezette) drie hulpverleningsgroepen.

Er is een bargroep en de jongste loot aan de COC-boom is een gezondheidsgroep.

Tot slot: Het COC onderhoudt kontakten met de politie (i.v.m. potenrammerij) en er zitten COC-ers (op persoonlijke titel of vanuit de organisatie) in het slachtoffer-hulpprojekt, het diskriminatiemeldpunt, het homosprek-uur en de AIDS-koördinatiegroep.

Het hele skala aan activiteiten van de vele werkgroepen (van de gemengde én de vrouwenwerkgroep) vindt sinds december '86 plaats in ons nieuwe pand, al jarenlang een vurige wens van het COC en dan toch (met veel problemen met de gemeente en de moslims) in vervulling gegaan.

De bouwgroep houdt zich bezig met de verbouwing, de beheersgroep zorgt voor het financiële en praktische beheer. Het COC 10 jaar: Wat begon als huiskamer-praatgroep is nu een afdeling met een eigen café, een swing/theaterzaal, een kantoor, een vergaderruimte en een gespreksruimte, gerund door een kleine 40 vrijwilligers.

redactie